

Новобранцата ПЕШКО

— Ай, ай! Ти още не знаеш, кой е лъвия и дъсния крак! — извика ефрейторът на един смачкан младеж, скочил въ войнишкото си облекло като чучело.

— Господин ефрейтор, аз съм лъвак. Когато мисля за дъсния си крак, блъсвам лъвия. Когато си помисля за дъсния, виж тупналь съм лъвия, — отговаря почти заеквайки новобранецът.

— Затуй тжпчеш като въ паница на едно и също място, каточели предъ тебе има трапъ, който се боиш да прескочиш.

Но миаха само няколко седмици и нашият Пешко стана отличен маршеровакъ. Започна да върви изопнат като пружина и да бие кракъ така, че земята потреперва. Ако ли е въ редица, става сякаш брънка от верига. Върви гладко и равно като шивашки тигелъ или като буква от печатарски редъ.

— Хей, хей, Пешко! Къде си насочил станокъ на пушката? Не виждаш ли мишенката? А, ти искаш да убиеш оноза тамъ магаре, което пасе предъ стадото. Брей, ако така стреляш срещу неприятеля, скоро нкой ще те хване за гушата и ще ти свети маслото!

— Извинявайте, господин старши подофицер! Аз съм малко разноголедъ. Виждамъ нщата встрани. Дойде ли редъ да въртя косата, умъа да я въртя добре на две страни. А че нкога ударила на кремък, пусне искри и зазвъни: дънь, дънь! Искъ да ми каже — внимавай! Грабна ли пъкъ вилата, ей тъй като се развъртя, купче по купче, цъла купа натрупвамъ... Може и съ пушката да стане така. Тя имъ мушка, има и щикъ. Все може да й дойде реда да я опитамъ.

Така и стана. Пустият му Пешко! Стана стрелецъ и половина. Като наниже всичкитъ коршуми въ бълата точка, виж дигнали му знаме и отгоре на тога — на-

Вл. Милев

града. А започне ли да мушка съ щика, бѣгайте и се спасявайте! Всички чучели лежатъ по земята.

Но, въ словеснитъ занятия май Пешко никакъ не го бива. Не може да проумѣе думитъ на капитана. Разправя той за нкаква тактика и стратегия, за ударна мощъ и свѣткавиченъ устремъ, за индивидуално действие въ критични моменти.

— Я, Пешко, кажи! Ако въ боя си на лъвия флангъ и си застрашенъ отъ дъсно, какво ще направишъ?

Пешко мълчи, чуди се какво да отговори. Но изведнажъ нщо проблъсва въ ума му и той отсича:

— Ще се юрнемъ всички къмъ опасността, ще се държимъ здраво като стена, ще газимъ като валякъ. Пушки, бомби и картечници, а отгоре на всичко и щикъ. Зерь, нма да бѣгамъ, за да ми свѣтне нкой куршумъ въ гърба.

— Браво, Пешко, ти си вникналъ въ духа на атаката! — отвърща капитанътъ доволень. — Имашъ смисълъ за разстройване на противника чрезъ обща акция.

Пешко недоумѣва. Мълчи, гледа и нщо си мисли, което не може да каже. Но на първото полково учение, той пакъ се